

Hasičská stříkačka Anička

Pro Roberta

V jedné maličké osadě, pod Rychlebskými horami, která se jmenuje Nýznerov, stojí staříčká hasičská zbrojnice. Byla spoustu let opuštěná a nikdo si mnoho a mnoho let nevzpomněl, že by se do ní mohl podívat, co se uvnitř skrývá. Chodilo kolem ní hodně zdejších lidiček každičkový den, ale nikoho tato stará zbrojnice nezajímala.

Jednou, hned na začátku prázdnin, přijel do této osady na prázdniny malý kluk z velkého města, které se jmenuje Brno. Maminka a tatínek mu konečně dovolili jet na prázdniny k babičce a dědečkovi a nechali ho tam úplně samotného. Táta, když odjížděli zpět do města Brna, mu řekl: „Roberte, už jsi veliký kluk, a proto tě tady necháme na prázdninách, ať si to tady pěkně užiješ. Je zde čerstvý jesenický vzduch, kolem samé lesy a domácí zvířátka. Pěkně se tady vydováděj a hlavně pomáhej babičce a dědečkovi. Víš, že už jsou staří a každá pomoc je pro ně lepší než nějaké léky.“

Robertovi se zde moc zůstat nechtělo, když maminka a tatínek odjedou do Brna. Co když mu tady bude smutno a nedej bože začne v noci i plakat. Měl slzičky na krajíčku, když se auto s rodiči vzdalovalo od babiččina domečku. Snad to tady nějaký ten den vydrží. Maminka mu slíbila, že když se mu zde nebude líbit, že si pro něj hned přijedou. Snad říkala pravdu. Prostě, když mu bude smutno, tak zavolá tátovi a ten si pro něj přijede.

Hned první večer, když ho babička dala spát do velké ložnice a přikryla ho asi tou největší peřinou na světě, mu do smíchu moc nebylo. Slzičky měl doopravdy na krajíčku. Protože ale jesenický vzduch je zdravý a děti z města na něj nejsou zvyklé, tak se mu podařilo brzičko usnout.

Ráno, když přišel do kuchyně, odkud se linula náramná vůně čerstvě upečených borůvkových koláčků, si dokonce zpíval písničku: „Co jste hasiči, co jste dělali.....“ Babička se k malému Robertovi otočila od kamen, na kterých vařila bílou kávu z mléka od její milované kravičky Majdalenky a řekla: „Dobré ráno Roberte. Vidím, že jsi se u nás vyspinkal pěkně na růžovo, a s písničkou na rtu. To bude krásný den, když jsi hned po ránu takto veselý.“

Robert se umyl v koupelně, vyčistil si zuby a sedl si ke stolu. Babička mu nalila výborné bílé kafičko uvařené z mléka a melty a dala před něho na stůl celé tři veliké koláče, které byly plné borůvek. Všechno to snědl a nebudete tomu věřit, nenechal ani drobeček.

Dědeček byl poklidit koně, kravičku, králíky, husy, kačeny a slepičky s kuřátky, a když přišel k snídani, tak Robert seděl u stolu a něco si tam maloval. Děda mu nakoukl přes rameno na to jeho výtvarné dílo, nadzvedl obočí údivem nad tou krásou a zeptal se: „Robinku, tebe zajímají hasičské auta a hasiči? Ten obrázek se ti moc povedl a řeknu ti, že bych takový obrázek chtěl mít i já.“

Myslíš si, že bys mi mohl namalovat také nějaký hasičský obrázek?“

Robert koukal na dědečka s otevřenou pusou. Přece není možné, že by se to dědečkovi tak moc líbilo. Nebo jo? Když si dědeček ten jeho obrázek prohlížel už moc dlouho, tak mu tedy slíbil, že mu takové a možná ještě lepší auto namaluje. Děda si sundal brýle, se kterými si ten obrázek dlouho prohlížel a zeptal se ho, kde že viděl takové krásné hasičské auto. Takové, co je děda živ, ještě nikdy nespatriil. Robert se na něj nevěřícně podíval a řekl: „Dědečku, taková hasičská auta jezdí u nás ve městě. A to není jen jedno auto. Aut, ve kterých jezdí hasiči k požárům u nás, jezdí spousta a všelijakých. Ty jsi to vážně ještě nikdy neviděl? Víš co, já ti každý den namaluju jedno hasičské auto a věř mi, že jich bude spousta a každé jiné.“

Tak se tedy domluvili, že Robert namaluje každý den, co tady bude na prázdninách, dědečkovi jedno hasičské auto. Slib plnil každé ráno hned po snídani. Dědeček, když poklidil všechna zvířátka, tak hned spěchal za Robertem do kuchyně a nechal si o těch autech od Roberta vyprávět.

Jedno ráno se dědeček někde zdržel a Robert se nemohl dočkat, kdy zase bude dědečkovi povídat o namalovaném autě a hasičích u nich ve městě. Děda přišel až před obědem a vesele se usmíval. Babička mu sice brblala, že ještě nesnídal a už bude oběd, ale dědeček se na ni krásně usmál a řekl: "Moje milá babičko,

prosím tě, hlavně mě nehubuj. Já jsem byl něco důležitého zařídit a hned po obědě půjdeme s Robertem za Aničkou." Babička se na něj usmála a pěkně mu za to jeho snažení poděkovala. Robert z toho moc nadšený nebyl. Přece si tady nebude hrát s nějakou holkou, když má tolik práce s kreslením hasičských aut. Oběd mu moc nechutnal. Loudal se s jídlem jako ještě nikdy jen aby nemusel jít za Aničkou a hrát si s ní třeba s panenkami. Když dojedl, děda si utřel knír pod nosem a šibalsky na Roberta mrkl: „Tak co Robinku jsi připravený na dobrodružnou cestu? Nebo raději budeš s babičkou umývat nádobí?

Robert zpozorněl. Jakou dobrodružnou cestu? Že by v tom nebyla holka ale něco jiného? Podíval se na dědečka, a když viděl, že to myslí doopravdy, začal se také oblékat. Vyšli před dům a děda mu prozradil, že mu ukáže, co ještě nikdy neviděl. Prošli okolo kapličky a zůstali stát před starou hasičskou zbrojnicí. Děda zalovil v kapse a vytáhl starý a hodně veliký klíč. Takový Robin ještě v životě neviděl. Dědeček zasunul klíč do zámku a velice ztěžka tím klíčem otočil. Zmáčkl kliku a hodně pomaloučku otevíral stará vrata hasičské zbrojnice, ve které už hodně dlouho nikdo nebyl. Robert stál pořád venku a čekal, co se bude dít. Dědeček vešel dovnitř, rozsvítil světlo a za hodnou chvíli zavolal: „Tak se pojd' podívat ty můj maličký hasiči, co tady máme za poklad.“

Robert váhavě a velice pomaloučku vcházel dovnitř. Když tam vešel, dědeček tam stál oblečený ve staré

hasičské uniformě. Na hlavě měl posazenou starou a velice pěknou hasičskou přilbu. Tak takovou Robin ještě nikdy v životě nespatriil. Byla to nádhera, a jak se třpytila a svítilo na ni krásně naleštěné zlato, které tuto přilbici zdobilo.

Dědeček řekl: „Už víš, kde jsem celé dopoledne byl. Chystal jsem si to tady pro tebe jako překvapení. I já jsem byl za mlada hasič, ale já jsem nejezdil v takových nádherných autech. Nám naši stříkačku Aničku tahali koně a vodu jsme do ní nalévali kbelíkama.“

Robert tam stál, jako by ho někdo přikoval ke skále. Nevěřil vlastním očím. Ona tam doopravdy stála i ta stará hasičská stříkačka Anička. Byla sice celá zaprášená a pavoučci si na ní udělali lanovou dráhu, ale byla to nádhera. Dědeček měl z Robertova údivu takovou radost, že si povyskočil. Ještě že měl na hlavě tu hasičskou přilbici, jinak by si asi rozbil hlavu o hasičský hák, který nad ním visel. V tento den děda Robertovi vyprávěl vše o tom, jak jezdili k požárům, jak zachraňovali domečky před povodní, jak soutěžili s jinými hasiči z okolních vesnic o to, kdo bude mít krásnější hasičskou stříkačku. To bylo něco pro Roberta. Byl jako u vytržení a když děda povídal, tak málem ani nedýchal. Byli tam hodně dlouho. Už se začalo stmívat, když pro ně přišla babička, protože dědeček musel jít poklidit zvířátka. Ten večer mu Robert se vším pomohl a byl s dědou celičký večer i doma. Vůbec se mu od jeho hodného dědečka nechtělo.

Ráno, když děda přišel k snídani, měl už na stole vedle hrníčku s kávou nakreslený obrázek. Byla na něm hasičská stříkačka Anička a vedle ní stál vyparáděný dědeček Josef. A jak to bylo dál. No prostě každický den dědeček chodil s Robertem do stařícké hasičské zbrojnice a dávali spolu dohromady stříkačku Aničku. Den co den pro ně chodila babička, protože kdyby nepřišla, tak by jim doma zvířátka asi umřela hlady. Robert za to že tam mohl s dědečkem každický den být tak mu s poklizením zvířátek rád pomáhal a každé ráno než děda přišel ke snídani, tak mu nakreslil nový obrázek, na kterém bylo namalováno to, co předcházející den dělali.

Blížil se konec prázdnin a Robert měl v pondělí odjet domů do města. Nebudete tomu věřit, ale vůbec se mu nechtělo. Chtěl by tady zůstat s dědečkem a babičkou a dál opravovat a krášlit stříkačku Aničku. Nedalo se ale nic dělat. Musí odjet, protože po prázdninách půjde do první třídy a učit se přece musí. Hasiči nesmí být hloupí. Musí umět mnoho věcí, aby mohli hasit požáry a pomáhat lidem v nesnázích.

Byla neděle ráno a babička řekla Robertovi, aby se pěkně ustrojil, že dnes půjdou do kapličky, aby se pomodlili za všechny hasiče, aby měli co nejméně práce a nemuseli často vyjíždět k požárům nebo záplavám. Když se jednalo o hasiče, tak s tím Robert souhlasil. A dědeček? Tak ten nešel a dokonce nebyl ani doma. Kdo ví, kde se zatoulal nebo co ho zdrželo. Šli tedy sami i s Robertovými rodiči, kteří přijeli brzy ráno. Ti

o Robertově dobrodružství ještě nic nevěděli. Děda se totiž s Robertem domluvil, že jim to všechno řeknou, až je zavedou do staříčké zbrojnice. Po mši v kapličce, když vyšli ven, tak Robert málem omdlel. Před kapličkou stála staříčká hasičská stříkačka Anička naleštěná, nazdobená a zapřažená do koňského potahu. I koníci byli vyčesaní a nazdobení barevnými pentličkami a u Aničky nestál jen dědeček, ale dalších šest vyparáděných staříčkových hasičů a s úsměvem všichni koukali na malého Roberta. Ten tam stál a nebyl schopný slovíčka. Dědeček ho vzal za ruku, vysadil ho na Aničku, na hlavu mu dal parádní starou přilbu a dal povel koním. Rozjeli se s celou parádou touto maličkou osadou. Všichni lidé z osady jim mávali a zdravili je. Robert seděl na kozlíku. Na hlavě měl nasazenou tu nádhernou hasičskou přilbu, a tvářil se jako ten největší pán z města. Maminka s tatínkem stáli u kapličky a nevěřili vlastním očím, co všechno dědeček pro Roberta udělal. Od těch dob Robert jezdil na každé prázdniny do Nýznerova a veškerý volný čas zde trávil s dědečkem v této hasičské zbrojnici.

Robertovy druhé prázdniny v Nýznerově.

Za dva dny začínají prázdniny a Robert se v Brně už nemůže dočkat, až zase odjede na celičké prázdniny k babičce Marušce a dědečkovi Josefovi do Nýznerova. Také se moc těší na hasičskou stříkačku Aničku. Kdo ví, co tam bez něho celičký rok dělala a zda jí po něm bylo také alespoň trošičku smutno.

Dnes Robert dostal úplně první vysvědčení. Už není žádný malý kluk. Vždyť po prázdninách už půjde do druhé třídy. Na vysvědčení má nasázené jedničky od spodu až po horní řádek. Tak pěkně se ve škole učil. To bude babička a děda kulit oči. Vždyť už umí psát, číst i počítat. To vloni ještě neuměl. A hasič ten toho musí umět a znát velikou spoustu. Jednou až bude Robert velký chlap, tak by chtěl nastoupit k Hasičskému záchrannému sboru ve městě Brně. Se špatnými známkami by ho ale do takového těžkého a zodpovědného zaměstnání nevzali. Musí se tedy snažit. A že se snažil tak to dokazuje to jeho úplně první vysvědčení.

Také se těší na překvapení, které pro něj má nachystané dědeček. Včera mu volal. Přál mu, aby to vysvědčení dopadlo úplně nejlépe, jak jen to jde, a řekl mu, že když budou samé jedničky, tak že si pro něj připravil zase nějaké veliké překvapení. Robert na dědečkovi po telefonu vyzvídal, co že je to za překvapení. Žadonil do telefonu, aby mu děda řekl alespoň maličký kousíček z toho jeho tajemství, ale děda mu pověděl, že

to by už pak žádné překvapení nebylo a že mu neřekne ani slovíčko. Robert věděl, že dědečka nepřemluví a nechal pozdravovat babičku Marušku a taky stříkačku Aničku. Zavěsil telefon a zůstal sedět na gauči jako by ho tam někdo přilepil. Přemýšlel, co to bude asi za překvapení. On snad tou zvědavostí dnes ani neusne. Maminka ho pozorovala z kuchyně a zeptala se ho: „Roberte, co ti dědeček řekl tak hrozného, že jsi jako by tě na tom gauči někdo vytesal ze skorošické žuly?“ Robert se podíval na maminku a snad tím nejsmutnějším tónem jí odpověděl: „Ále, děda má pro mě nějaké překvapení a nechtěl mi ho říct. Já to snad do zítřka nevydržím. To bude noc. Maminko, vždyť já tou zvědavostí asi ani neusnu.“ Maminka přišla do obýváku za tím svým malým zvědavečkem, pohládila ho po vláskách a řekla: „Já si myslím, že usneš, protože kdybys nebyl vyspaný, tak to by jsi pak mohl usnout u dědy hned jak tam přijedeme, a na překvapení by jsi musel čekat třeba do dalšího dne nemyslíš?“ V tom má maminka určitě pravdu.

Robert se šel po večeři osprchovat, vyčistil si zuby, oblékl si pyžamko a odešel do pokoje. Prý musí jít spát, protože se ráno brzy odjíždí do Nýznerova a on musí být vyspinkaný a hlavně fit. Maminka ho šla za hodinku zkontrolovat a věřte nebo nevěřte, Robert spal zamotaný do hasičské peřinky a v ruce držel hasičské auto, které koupili a taťkou dědečkovi, aby viděl, jak takové auto vypadá. Je sice maličké, ale má vše co správné hasičské auto má mít.

Ráno byl Robert první vyspaný. Umyl se a vyčistil si zuby, protože to přece každý správný hasič po ránu dělá. Nachystal snídani i pro tátu a mámu. Ti byli mile překvapeni, co pro ně ten jejich malý neposedá připravil. Hned po snídani se vydali na cestu. Robert se tatíka nejméně padesátkrát zeptal, kdy že už budou na místě. Nemohl se dočkat. Taťka mu v klidu odpovídal, že ještě jeden kopec, a jednu řeku, pak zase jedno město a vesnici. Ještě že musí jet okolo větrných elektráren a sedačkové lanovky. Také musí jet okolo krápníkových jeskyní a už, už, že tam budou.

Do Nýzenrova přijeli přesně v poledne. Na kapliče zrovna zvon odbíjel poledne. Babička i děda utíkali tomu jejich malému hasiči naproti a dědeček ho objal takovou silou, že se mu až zastavil dech. Je tady. Konečně. Když ho děda postavil na zem, tak se otočil a díval se k hasičské zbrojnici. Děda si toho hned všiml a řekl: „S tím překvapením to budeš muset ještě dnes vydržet, ale za Aničkou se zajdeme podívat hned po obědě. To ti slibuji.“ Překvapení tedy počká, ale Aničku musí doopravdy vidět už dnes. Moc se na ni těší. Je také zvědavý, zda se o ni dědeček vzorně staral, jak mu to vloni slíbil. Doufá, že nebude zase zaprášená a plná pavučinek. Uvidí.

Babička uvařila k obědu pečenou kačenku, zelí a knedlík. Všichni si náramně pochutnali. Byla to bašta. Babička je výborná kuchařka. Jak by také ne, vždyť už vaří spoustu let a má nějaké zkušenosti. Hned po obědě

šli všichni navštívit stříkačku Aničku. Robert ještě něco hledal v batůžku, ale za chvíli už stál také u zbrojnice. Dědeček slavnostně otevřel vrata zbrojnice a na Roberta koukala krásně naleštěná stříkačka Anička. Nebyla na ni ani jedna šmouha a leskla se jako by měla jet na světovou výstavu. Dědeček dodržel slovo a o Aničku se doopravdy vzorně staral. Robert sáhl do kapsy a vytáhl starou hasičskou trumpetku, kterou objevili s tatínkem v jednom hodně starém obchodě, kde se prodávají staré věci, které už nikdo nepotřebuje. Hned jak ji tam objevili tak ji tatínek koupil, protože tato jediná věc naší Aničky chyběla. To bylo radostí. Děda ji hned našel místo kam ji přišroubuje a také to hned udělal. Všichni si na tu malou trumpetku zatroubili. Měla nádherný hasičský zvuk. Bude jí slyšet široko daleko. Robert si Aničku pěkně prohlédl ze všech stran a pohladil ji každé kolo i hadici. Byl spokojený, že už je zase u své Aničky a že tady budou spolu trávit opět celé prázdniny a to ještě nevěděl, co ho tady čeká zítra. O tom ale zase až za chvíli.

Když si prohlédli zbrojnici a Aničku, tak děda vrata opět zavřel a šli domů na odpolední kávu. Babička uvařila kávičku i Robertovi a to z mléka od Majdalénky a melty a dala mu na talířek výborné borůvkové koláče. Tak ty má Robert ze všech koláčků nejraději. Večer, když se dědeček chystal poklízet zvířátka, tak se rozloučili s Robertovými rodiči, kteří odjížděli nazpět do Brna, protože zítra musí jít do práce. Rodiče prázdniny nemají. Ti musí chodit do práce. Budou mít, ale dovolenou, kterou budou trávit u moře, ale bez Roberta. Ten jim hned, když

s tím přišli řekl, že on k žádnému moři nepojede, protože se na něj v Nýznerově těší babička a dědeček, tak že je prý nesmí zklamat. Robert vyměnil moře za Nýznerov.

Rodiče se rozloučili a odjeli. Robert šel s dědečkem do stájí a pomáhal mu s poklidem zvířátek, které tam dědeček a babička mají. Když měli vše uděláno tak Robert řekl dědovi, že má pro něj také překvapení, ale že mu ho ukáže až po večeři až si zase budou povídat v posteli o hasičích. Děda se nemohl dočkat. Byl zvědavější ještě víc než Robert. Pořád se ho ptal: v koupelně, u večeře i u zpráv co je to za překvapení. Konečně si šli lehnout do staré ložnice. Robert se zavrtal do té největší peřiny na světě a děda si lehl k němu. Když už tam tak pěkně leželi, tak Robert vytáhl zpod postele to hasičské auto, které koupili v Brně dědečkovi. Dědovi zářily oči radostí. Tak takovou hračku ještě nikdy neviděl. Co už v těch továrnách umějí vyrobit. Prohlížel si tu nádheru pěkně pomaloučku a Robert mu to vše pěkně popsal co na co je. To auto má dokonce výsuvný žebřík, který doopravdy funguje. Také se mu dají vytáhnout hadice a maják - úžasné i ten bliká a co ještě, dokonce mu houká i houkačka. Když ji spustili, tak do pokoje přiběhla babička celá vystrašená a volala na dědečka, že asi někde hoří, protože slyšela hasičské auto. To bylo smíchu, když se vše vysvětlilo.

Takže děda dostal nádherný dárek od Roberta a byl na to hasičské auto náramně hrdý. Hned zítra ho vezme do zbrojnice ukázat klukům, aby viděli, co vše se už dá

dnes koupit. Když se pěkně potěšili hasičským autíčkem, tak si ještě všichni zazpívali písničku: „Co jste hasiči, co jste dělali....“ A děda nechal Roberta v té veliké ložnici samotného. Je přece už veliký kluk a určitě se tam sám bát nebude. Dědeček mu nechal ještě pro jistotu na nočním stolku to nádherné auto, aby ho celou noc hlídalo. Robert se otočil ke stěně a hned usnul. Zdálo se mu o tom, jakou měl dědeček radost z jeho dárku. Byl to nádherný sen.

Tak to bylo radosti na jeden den celkem dost. Nemyslíte? A to ještě nevíte, co se tady bude dít zítra. No nevím, jestli to překvapení Robert přežije. A kdo ví, zda se bude chtít po prázdninách vrátit do Brna. Možná bude přemlouvat rodiče, aby ho tady nechali a přihlásili ho do zdejší školy. Vždyť školy jsou na celém světě stejné. Všude se učí stejné věci. To co zažije tady tak to ve městě nezažije určitě. Je to tak. Na vesnici se žije jiný život. Lidičky mají k sobě blíž a jsou na sebe hodnější a milejší. Jeden druhému pomáhá a dovedou se bavit a smát celičký den.

První den hasičem.

Spal jsem jako by mě do vody hodil. Vůbec nevím, kdy mi babička v pokoji otevřela okno do zahrádky. Moc dobře se mi dýchalo. Víte, kdo mě vzbudil? Oknem do pokoje skočila babiččina milovaná kočka Ježura a olizovala mou ruku tak dlouho, dokud mě nevzbudila. Pěkně jsem se na ni usmál a pohladil jí její dlouhé chlupy, kterými se pyšní. Ta když vám jde po dvorečku tak se nese jako dáma někde ve městě. Chloupky má pěkně načesané a ocásek má vždy vztyčený jako voják šavli. Dědeček, když se na ni zadívá, tak vždy pronese: „Ten její ocásek by se hodil na mytí láhví jak ho má chlupatý. S tím by to šlo jedna radost. Možná by se s ním také daly ometat i pavučiny. Nemyslíš, Roberte?“ Kdyby ho tak Ježura slyšela, už nikdy by mu neskočila na klín a nenechala se od něho hladit.

Vzal jsem Ježuru do náručí a šel do kuchyně za babičkou. Ta nás oba pěkně přivítala a kočičce nalila do misky mléko. Já jsem se šel umýt a převléknout. Na stole mám už nachystanou snídani. Babička je zlatá. Ví přesně co mě chutná a co mám rád. Kakao a čerstvý chleba s domácím máslem od kravičky Majdalenky a med od dědečkových včeliček, který mu nosí do úlů pod lesem. Takový med nedostanete koupit nikde na světě. Je to med lesní a také bylinkový. No prostě bašta.

Když jsem snídal tak do kuchyně přišel dědeček. Podíval se na mě a řekl: „No konečně. Já už myslel, že se u nás ani neprobudíš a budeš spát jako Sněhurka

několik dní a nocí. Spěchej s tou snídaní, v devět hodin máme být před zbrojnicí.“ Před zbrojnicí, ale to mi dědeček neřekl. Co tam budeme dělat? Možná zase budeme něco vymýšlet s Aničkou, aby byla ještě krásnější. Honem jsem do sebe naházel snídani a už jsem běžel ke dveřím. Babička mě ale zabrzdila a podala mi košíček plný borůvkových, tvarohových, makových a povidlových koláčků. Prý nám přijdou k chuti. Popadl jsem košík a utíkal za dědečkem, který už byl na cestě ke zbrojnici. Když jsme tam přišli, tak jsme se posadili na lavičku pod lesem a pozorovali jsme místní děti, které si zde hrály na honěnou. Představte si, že jsem si včera vůbec nevšiml, že ke staré zbrojnici je přistavěná nová a větší. Byl jsem zaslepený Aničkou a vůbec jsem tuto novotu nezpozoroval. Jak si tam tak sedíme najednou se otevřely vrata té nové zbrojnice a vyšel z nich hasič v pracovní uniformě. Na hlavě měl kšiltovku s nápisem HASIČI a na zádech měl zase nápis HASIČI NÝZNEROV. Koukal jsem na něj jako by sem spadl z nebe. Dědeček na mě jen šibalsky mrkl a potutelně se usmíval.

Uběhlo asi pět minut, když ten hasič zapískal na píšťalku. Všechny děti se zastavily a koukaly na něho asi tak jako já. Hasič si nás všechny prohlédl a řekl: „Děti, vítám vás na letním hasičském táboře. Jmenuji se František a vy mě budete oslovovat veliteli Františku. Rozumíme si.“ Děti přikývly a ani nedutaly. Velitel Franta zašel do hasičské zbrojnice. Přinesl smotanou hadici, kterou rozhodil před sebe a pronesl: „Tak u této hadice budete vždy, když písknu na píšťalku stát pěkně v řadě

od největšího po toho nejmenšího. Budete stát pěkně v pozoru jako správní hasiči, nebudete mluvit, pošťuchovat se a budete poslouchat, co vám řeknu. Kdo se nebude chovat podle hasičských předpisů tak tady nemá co dělat a prázdniny bude trávit doma. Rozumíme si? Všechny děti přikývly a ani nedutaly. Velitel zapískal na píšťalku a řada dětí byla doopravdy vzorná. Vše jsem to pozoroval z lavičky a byl jsem z tohoto výcviku nadšený. Taky bych chtěl takový výcvik zažít, ale já sem nepatřím. Jsem z města, a kdo by mě mezi sebe chtěl. Cizího kluka. Jak tam tak děti stály pěkně nastoupené tak se velitel podíval na mě a zavolal: „Roberte, pro tebe to snad neplatí? Ty tady nejsi na letním táboře nebo co? Hned ať jsi zařazený pěkně v řadě.“ Nevěřících jsem se podíval na dědečka. Děda jen přikývl a ukázal mi rukou, abych se šel zařadit do řady k ostatním dětem. Byl jsem až na konci, ale to mě nevadí. Hlavně když si tady budu moct hrát na hasiče.

Pan velitel přišel až ke mně, podal mi pravou ruku a pěkně mě v jeho družstvu malých hasičů přivítal. Hned na to se se mnou přišly přivítat i ostatní děti. Všichni jsme se pěkně představili a slíbili si, že budeme kamarádi v dobrém i v tom zlém, tak jak to u hasičů chodí. Opět jsme se zařadili do krásné řady k hadici a čekali, co se bude dít dál. Velitel řekl Honzíkovi, aby šel do nové zbrojnice, našel tam šatnu a převlíkl se do nachystaných věcí. Honzík odešel a za chvíli byl nazpět. Na sobě měl oblečenou úplně stejnou pracovní uniformu jako náš velitel František. Koukali jsme na něj a ani nedutali. Tak

to je něco. Honzík se nesl jako páv a všem ukazoval jakou má parádu. Netrvalo dlouho a v té hasičské šatně jsme se vystřídali úplně všichni. Nebudete tomu věřit, ale když přišla řada na mě tak sem ani trošičku nedoufal, že tam budu mít uniformu i já. Vždyť nikdo nevěděl, že tady budu na prázdninách, tedy kromě dědy a babičky. A věřte nebo ne, když jsem do této šatny přišel tak na jedné skříňce bylo napsáno Robert z Brna. Kulil jsem na ta písmenka oči, jako bych je viděl úplně poprvé. Pomaloučku jsem otevřel skříňku a ona tam doopravdy byla uniforma přichystaná i pro mě. Já jsem se tou radostí tak roztřepal, že jsem se nemohl ani obléct. Určitě mě to trvalo nejdéle ze všech dětí, protože na mě velitel volal, zda jsem v pořádku, a kdy už budu přichystaný. Vyšel jsem ven. Nebudete věřit tomu, co se stalo. Všechny děti mi tleskaly, a říkaly, jak mi to sluší. Dědečkovi dokonce ukápla i slzička. Byla tam i babička a ta si utírala mokré oči konečkem šátku, který měla na hlavě. To bylo slávy. Všichni jsme z tohoto velkého dárku měli ohromnou radost. Když jsme se pěkně pochlubili tou svou parádou, náš velitel zapískal na píšťalku a jeho malí hasiči stáli nastoupení u rozmotané hadice jako vlaštovičky na drátě. Dal si nás pěkně do pozoru a odešel do zbrojnice. Když se vrátil tak se hrozně mračil. Přeměřil si nás všechny tím hrozným obličejem a řekl: „ Tak takto to tedy fungovat nebude. Teď se všichni seberete a odejdete do šatny, kde jste se převlíkali. Každý si najde své věci a pěkně si je poskládá do své skříňky. Věci budou ale poskládané tak, jako když vám je poskládá maminka. Tady to za vás nikdo

dělat nebude. Až to budete mít, tak vás tady čekám na nástupu. Musím vám říct, že jsme se doopravdy styděli, když jsme do té naší šatny přišli. Každý se doopravdy snažil poskládat si věci co nejlépe. Mě to moc nešlo, protože jsem úplně nejmenší, ale Tereзка mi s tím pomohla a ukázala mi jak se co skládá. Když jsme byli se svou prací hotoví, tak jsme si šli zase pěkně nastoupit k hadici. Náš velitel se na nás podíval a prohlásil: „Teď se všichni půjdete převléci do svých poskládaných věcí a ve vaší skříňce zůstanou jen věci hasičské a to tak poskládané jak jste je tam našli. Moc se nám z té parády vysvlékat nechtělo, ale poslouchat se musí. Velitel zapískal na píšťalku, a tím nám dal znamení, že se máme jít převléknout, a to co nejrychleji. Za chvíli jsme stáli zase u hadice a čekali, co se bude dít dál. A dělo se to mi věřte. Ještě mnohokrát jsme se převlíkali a pořád dokola skládali naše oblečení. Velitel tam vždy našel nějaký nedostatek a tak jsme to museli opakovat všichni pořád dokola. Ne jen ten, kdo to neměl dobře poskládané. Jsme přece tým a držíme všichni spolu. Všichni se podílíme na stejném výcviku a tak to má být. Odpoledne jsme byli tak utahaní, že jsme sotva pletli nohama. Velitel nám dal volno a tak přišel doopravdy vhod ten babiččin košíček s buchtami. Všichni jsme se na něj vrhli, jako by jsme nejedli tři roky. Tak takový byl můj první den u hasičů v Nýznerově. Překvapení se dědečkovi doopravdy povedlo. Je to borec, takto to pro mě připravit a vůbec ale vůbec dopředu nic neprozradit. A jak to bylo dál. Počkejte si, vše se dozvíte.

Jak to všechno dopadlo.

Na konci prázdnin si rodiče konečně přijeli pro Roberta do Nýznerova. Oba dva měli veliké výčitky, že svého malého klučinu nevzali k moři. Když, ale vystoupili z auta a uviděli, kdo k nim běží, veškeré výčitky byly pryč. Naproti jim běžel krásně opálený kluk. Bylo na něm na první pohled vidět, že zesílil a dokonce i vyrostl. A ty jeho oči. V těch měl neskrývanou radost a doslova se mu smály. Tak takové radostné oči snad ještě nikdy neměl. Je to úžasné. Robert je jako vyměněný. Tatínek když se s ním přivítal, tak se otočil k mamince a řekl: „Tak nevím, maminko, jestli s námi bude chtít jet Robert nazpět do města. Podívej se na něj, jak mu tady ty prázdniny prospěly.“ Maminka se jen smála a byla ráda, že si to tady Robert pěkně s babičkou a dědečkem užil, a že je spokojený a hlavně že mu slouží zdravotníčko.

Po obědě tatínek mrkl na Roberta a pozval ho na dvoreček, kde si s ním sedl na lavičku. Robert se u tatínka pěkně usadil a podíval se na něho těmi jeho veselými kukadly. Tatínek ho objal okolo ramen a řekl: „Tak povídej Robčo, co se tady celé prázdniny dělo.“

Robert se pěkně usadil, chytil tatínka za ruku a spustil: „Taťko, víš, jak dědeček povídal, že má pro mě překvapení? To tedy bylo překvapení na jedničku. Děda mě tady přihlásil do letního tábora malých hasičů. Chodil jsem tam s místními dětmi a každý týden nás měl na starost jiný velitel. Začínali jsme každý den v devět hodin a ve dvě hodiny jsme chodili domů. Museli jsme mít s sebou velikou svačinu a také pití na celé dopoledne. Teď ti povím, co jsme tady každý den dělali.“

Tatínek na Roberta koukal jako by tomu nevěřil. Vstal, odešel do domečku babičky a za chvíli byl nazpět i s maminkou. Mamka se divila, kam jí to tatka vleče, a když přišli k lavičce tak jí řekl: „Maminko, pěkně si tady k nám sedni a poslouchej, ať to Robin nemusí povídat dvakrát. Budeš překvapená, co se tady celé prázdniny dělo.“ Pohlédl na Roberta a řekl: „Tak začni ty náš malý hasiči.“

Robert se zhluboka nedechl a začal s povídáním. „Hned první den našeho tábora jsme všichni dostali úplně nové pracovní hasičské uniformy. To byla paráda. Na čepicích i tričkách máme nápis HASIČI NÝZNEROV. Měl nás na výcvik velitel František, který nás celý týden učil jak se oblékat, jak si skládat věci každý do své skříňky a dokonce jsme si mohli za odměnu vyzkoušet zásahové oblečení velkých hasičů i s přilbou a dýchací maskou i s kyslíkovou bombou. Nedovedete si představit jak je tento oblek těžký. V pátek jsme měli závody na čas jak rychle a dobře se dovedeme obléci do svých uniforem, a hodnotilo se také, jaký máme pořádek ve svých skříňkách. První závod vyhrál Pavel. Je tady největší a taky nejrychlejší. Dostal zlatou medaili za rychlost a také diplom malého Soptíka. Druhý týden byl ve znamení úklidu. To nás měl na starosti velitel Michal. Velicí hasiči malovali jak v nové zbrojnici, tak v té staré. Mi maličcí, jsme vynášeli věci pod přístřešek, ometali jsme pavučiny a zametaly podlahu. Děvčata umývala okna a dveře. Natřely se oboje vrata a vše co bylo potřeba, aby zbrojnice byla pěkná a čistá. V pátek jsme měli závody ve slalomu s kbelíkem vody, v jízdě na koštěti, v přenášení vody v pet - lahvích z jednoho kbelíku do druhého a také jsme skákali v pytlích. Byla to strašná legrace a

nedovedete si ani představit, kolik nám tady fandilo lidiček. Nechci se chlubit, ale naše družstvo vyhrálo. Dostal jsem diplom, který mi dědeček dal zarámovat a velikou čokoládu, ale tu už jsme s babičkou a dědou snědli. Třetí týden nás vedl velitel Pepíno. To bylo také velice zajímavé. Každý den nám ze zbrojnice vyvezl hasičské auto, které dostali místní hasiči jako dárek z Německa. A my jsme ho každický den umývali a drhli, aby se svítilo jako stříkačka Anička. Byla to těžká práce, ale za tu krásu to stojí. Také jsme se každý den chvíli učili rozmotávat a také smotávat hadice. Velitel Pepíno nám to vždy vysvětlil a pak nás nechal každého dvakrát si to vyzkoušet. Nedovedete si představit jak je ta hadice těžká, ale i já jsem se to naučil. V pátek jsme měli závody v této disciplíně a tuto soutěž vyhrála Terežka. Je to neuvěřitelné, ale holka porazila všechny kluky. I ona dostala diplom a medaili za šikovnost. Čtvrtý týden nás učila velitelka Jana vše o zdravotě. Naučili jsme se obvazovat rány a fixovat zlomeniny. Učili jsme se na Mařeně (to je taková umělá panna) dýchání z úst do úst a masáž srdce. Vysvětlila nám, jak máme zavolat pomoc, když je to nutné. Podívali jsme se, jak má být vybavená lékárnička ve zbrojnici, v autě nebo doma. Co tam všechno musí být a proč. V pátek jsme měli závody v obvazování a také v tom jakou máme paměť kam zavolat a o jakou pomoc. Tak tuto disciplínu vyhrála s velkým náskokem Kristýnka. Pátý týden jsme se učili překonávat překážkovou dráhu. Toto nás učil velitel Tomáš. Napřed jen tak bez ničeho a potom i s hadicí. Tak to byla veliká zabíračka. Na tuto disciplínu, musíš, mít taťko svaly jako Herkules, abys to zvládl. Trénovali jsme poctivě každý den čtyřikrát a potom jsme kreslili obrázky s hasičskou tematikou,

abychom si pěkně odpočinuli. Výstavu těchto obrázků máme ve zbrojnici. Musíte se pak na ni jít podívat. V pátek byl závod v překážkové dráze a tentokrát vyhrál Jakub. Ondra když běžel přes lavičku, tak mu uklouzla noha a pěkně si odřel kolena. Byla tady ale velitelka Jana a mi všichni jsme se museli povinně dívat, jak se takové zranění správně ošetřuje.

No a šestý týden ten byl doopravdy hasičský. To nám velitel Jirka nastartoval mašinu, a mi se učili, jak má vypadat požární útok. Co jsme se u toho nasmáli. A jak jsme byli pořád mokří. Zamotávali jsme se do hadic a pak zakopli i s proudnicí. A udržet proudnici tak to není vůbec žádná sranda. Ale zvládli jsme to. Po tvrdém tréninku přichází odměna. Tak to říkal velitel Jirka. Trénink dělá z mistrů šampióny. To nám říkal pořád dokola. A vyplatilo se. V pátek jsme od Jirky dostali za odměnu plný koš špekáčků, a dvě bedny limonád a tak jsme u zbrojnice všichni opékali. Bylo nás tam strašná spousta. Přišli rodiče, babičky a dědečkové, tety i strejdové, kamarádi no prostě byla to veliká sláva. Všichni velitelé nás před všemi moc chválili. Tati, představ si že už vím co je co sací koš, savice, béčko, rozdělovač i proudnice. Vím co to je a také jak to vypadá a co se s tím dělá. Však uvidíš v sobotu na hodech. Ty se budou konat mezi kapličkou a zbrojnicí a mi tam budeme ukazovat, jak zvládneme požární útok úplně sami.“

Tatínek s maminkou při tom Robertově povídání ani nedutali. Tak to je tedy z našeho kluka už hasič. Splnilo se mu to, co si od malička přál a to díky jeho dědečkovi, který celý tento tábor vymyslel, naplánoval a domluvil s veliteli zdejšího hasičského sboru.

V sobotu o hodech se doopravdy uskutečnila ukázka požárního zásahu malých hasičů z Nýznerova. Velitelé jim postavili na přichystaném plácku u stříbrného potoka malý domeček z kartónu, který zapálili. Na zbrojnici začala houkat siréna, vyjelo hasičské auto, velcí hasiči vytáhli mašinu, nastartovali jí a pak už to bylo vše na malých klucích a holkách. Nebudete tomu věřit, ale vůbec nic nepokazili a sklidili veliký potlesk a někteří lidé dokonce volali Bravóóóó jako ve velikém divadle.

Tak tedy Robert strávil druhé prázdniny v Nýznerově. V neděli se rozloučil s babičkou a dědečkem, a když projížděli okolo zbrojnice tak jejich auto zastavili jeho malí kamarádi hadicí nataženou přes cestu. Každý se s ním pěkně rozloučil, popřál mu, ať mu jde zase tak pěkně škola a všichni si slíbili, že se příští rok zase sejdou první týden o prázdninách před zbrojnicí a budou pokračovat v hasičském výcviku. Velitel Jirka dal Robertovi na památku a také pro to aby na ně nezapomněl úplně novou kšiltovku s nápisem HASIČI NÝZNEROV.